

Olivera Vukotić

BRANKO RAKOVIĆ, Slike

Galerija KC Laza Kostić, 7 – 21. septembar 2007.

Istaknuti predstavnik slikarstva materije, Branko Raković, na domaćoj likovnoj sceni prisutan je od početka devedesetih godina prošlog veka. Idiom njegovog opusa je snažno, sugestivno slikarstvo sazdano na beskompromisnim načelima u umetnosti. Njegov istraživački senzibilitet manifestaciju ima u koncepcijski različito tretiranim kompozicijama koje uvek ostaju u rasponu prepoznatljivog likovnog rukopisa, rukopisa koji je pažljivo građen, tako da je geneza Rakovićevog stvaralačkog puta logična i jasna. Stilsko jedinstvo i istovremeno postignut pluralizam kompozicionih rešenja rezultat su kontempativnog pristupa, jer ovaj umetnik u svom delu podjednak

značaj daje svim nivoima perceptivne svesti.

Raković je umetnik kome je slika više od estetike. Njegov cilj nije da stvori reproduktivnu, već evokativnu sliku, koja svojim emocijama posmatrača uvlači u bojom i različitim materijalima izatkane priče. Osim naziva, one nemaju elemenata koji referiraju na objektivnu datost, jer im autor prilazi kao izrazu unutrašnjeg duhovnog sadržaja. Ostvarena likovna i značenjska ravnoteža, kao dva gradivna kontrapunkta, govore u prilog tome da su emocija i ideja, zajedno sa tehnikom i zanatom, delovi složenog procesa nastanka umetničkog dela u kome svaki navedeni element ima svoju ulogu i značaj.

Strukturalne igre u kojima tekstore "ulaze" jedna u drugu i sa svakim novim platnom, postignuti drugačiji i "neočekivani" hromatski odnosi otkrivaju nepredvidivost i lepotu svesnog izbora i slučajnog ishoda koji nastaju prilikom građenja slike. Ova dva dijalektička procesa međusobno se dopunju-

ju i čine etos Rakovićevog umetničkog bića. On slici prilazi iskreno i ove sočne kompozicije raznovrsne fature, u kojima boja poput lave osvaja svaki njihov deo, to i potvrđuju. Svaka slika ima svoju dominantnu harmoniju koja je stub kompozicione organizacije. Samim tim ona uspostavlja dijalog sa posmatračem emanirajući u njemu nove poetske prostore. Crvena boja je često dominantna i kao takva utapa se u materiju oplemenjujući njenu strukturu, dok na nekim slikama izbija na površinu i kao akcenat ističe efekat drugih kompatibilnih hromatskih partija. Vizuelna semiotika crvenih, oker, plavih, sivih i ostalih kolorističkih polja u funkciji je

plastične strukture čije reljefne arabeske dodatno podižu snagu slike. Pored hromatski opozitnih relacija, osećaj ritma i dinamike naglašen je i sa različitim materijalnim diferencijacijama koje kao fino tkanje prožimaju celinu slike. Postignute likovne i taktilne vrednosti impliciraju različita iščitavanja jer u toj delikatnoj relaciji likovnih elemenata nijedan odnos nije irelevantan.

Likovne rapsodije Branka Rakovića su slike sa istančanim osećajem za lepotu i bogatstvo materije, slike monumentalne snage čija se tajanstvena privlačnost temelji na duhovnosti kao svom nukleusu.